

Sun Sun Sun

Vera Tussing

Vera Tussing werd geboren in Duitsland en begon toen ze negen was aan ballet. Haar hogere opleiding deed ze in 'The Place' in Londen, samen met P.A.R.T.S. in Brussel één van de toonaangevende scholen voor hedendaagse dans in Europa. Eenmaal afgestudeerd bleef ze een tijdlang in Londen werken waarna ze verhuisde naar Brussel. Vera Tussing danste in One/Zero van Benjamin Vandewalle en maakte een drieluik samen met de Spaanse choreograaf Albert Quesada. Zowel Quesada als Vandewalle werkten al samen met Passerelle. "Het is erg fijn om hier onrechtstreeks twee vrienden te ontmoeten met wie ik heel goed heb samengewerkt."

Dans, empathie en kosmografie, samen op koers

Sun, Sun, Sun

De artistieke zoektocht van Vera Tussing draait al een tijdlang rond zintuigelijkheid en dan vooral aanraking, fysiek contact. Sun, sun, sun heeft daar op het op het eerste zicht niks mee te maken. De dansers raken elkaar nauwelijks aan. En toch. Ondanks de onderlinge afstand – soms staan ze meters van elkaar – is er duidelijk interactie. Wat de ene doet, heeft invloed op de anderen. Zes lichamen die bewegen in verhouding met elkaar, als een levend zonnestelsel. Sun, Sun, Sun.

Vera Tussing is duidelijk enthousiast. De creatie van Sun, Sun, Sun is goed verlopen. Ze heeft een aantal ideeën waar ze mee liep verder kunnen uitwerken, met succes. Maar vooral de fijne samenwerking met de dansers stemt haar vrolijk. Het is dan ook het allereerste waar ze het over heeft wanneer we elkaar ontmoeten. "Ik heb het nog maar zelden gezien", zegt ze, "zo'n energieke groep. Zelfs niet bij professionele gezelschappen. En dat maakt het nog zo bijzonder. Wanneer we repeteerden, dan hadden de meesten er al een hele dag op zitten, op het werk of op school. En toch gingen ze iedere keer voluit. Drie uur repeteren, aan één stuk door, zonder dat er iemand klaagt... Da's echt bewonderenswaardig. Ze praatten veel, dat wel. Maar als er moest gewerkt worden, dan werd er gewerkt. En ik denk dat het ene ook met het andere te maken heeft. Die goede sfeer, die gezelligheid zorgde net voor al die energie binnen de groep."

Vooral de fijne samenwerking met de dansers stemt haar vrolijk.

De simpele Sun, Sun, Sun-verhouding

Toeval of niet, maar relaties en hoe je je tot elkaar verhoudt staan ook centraal in de voorstelling. "Eigenlijk zijn we vertrokken vanuit twee elementen", verduidelijkt Vera, "de manier waarop je je ruimtelijk tot iets verhoudt en het mentale. Die ruimtelijke verhouding mag je zeer letterlijk nemen: als je een aantal mensen samen zet op een scène, wie staat dan waar ten opzichte van de anderen? En hoe kan je die verhouding bewaren terwijl iedereen beweegt? Heel concreet laten we de dansers beginnen in twee groepjes van drie. Binnen elk groepje staan ze op een vaste afstand van elkaar en in een bepaalde hoek. Eén danser staat bijvoorbeeld negentig graden gedraaid ten opzichte van de andere. Dan laten we hen bewegen. Als iemand naar het midden van de groep stapt, of weg er vandaan, dan kan de rest volgen. De groep wordt dan groter of kleiner, zoals je zou uitzoomen of inzoomen. Maar de dansers kunnen ook draaien en dan moet de rest mee, zodat ze verhoudingsgewijs dezelfde positie blijven houden ten opzichte van elkaar. Vergelijk het een beetje met de planeten van een zonnestelsel die draaien. Later in de voorstelling gaan we nog meer experimenteren met die simpele Sun, Sun, Sun-verhouding. De twee groepen van dansers spelen dan op elkaar in of proberen elkaar te verhinderen, door de andere dansers vast te houden of te liften, op te tillen."

Het fysieke aspect van verbondenheid was eerder al een thema in T-Dance dat Vera Tussing maakte voor het kunstencentrum STUK in Leuven. "Al ging die voorstelling veel eerder over de aanraking", verbeterd ze. "In Sun, Sun, Sun heb ik het idee van verbondenheid door fysieke aanraking proberen te vertalen naar iets ruimtelijks: is tactiliteit en interactie van lichamen ook mogelijk van op afstand?"

Ik denk dat iedereen die iets creëert een relatie zoekt met zijn publiek.

Empatisch crowdsurfen

Sun, Sun, Sun draait niet enkel om de ruimtelijke verhouding tussen de dansers/performers onderling, maar ook om de mentale verhouding tussen de performers en het publiek. “Vorig jaar ben ik daar vrij ver in gegaan”, zegt Vera, Ik heb toen een installatie gemaakt, *Sound bed* heette ze, waar mensen konden op liggen. Het was een soort platform op wieltjes dat we voortduwden. We liepen ook rond met een geluidsinstallatie, rond onze ‘proefkonijnen’. Die kregen een soundscape te horen. En door al die bewegingen gaf dat het effect van een super surround. De man of vrouw op het platform was zeer bepalend voor de voorstelling, want naar gelang zijn of haar reacties gingen we ook anders bewegen. Trager of net veel sneller.”

Dat aspect van ‘verhouden tot’... in de zin van aanvoelen en meevoelen, wou Vera Tussing ook graag in *Sun, Sun, Sun*. “Maar dan minder expliciet. Op een veilige afstand als het ware. We proberen ons publiek nu te betrekken door beelden op te roepen, situaties die iedereen kent en zich zo voor de geest kan halen. Crowdsurfen bijvoorbeeld. De performers spreken dan iemand uit het publiek aan. De kunst is om dat zo goed te doen, dat verhaal zo beeldend te vertellen, dat die persoon uit het publiek dat verhaal mee beleeft. En alle andere mensen daar met hem. We proberen een empathische verbinding te maken.”

In tegenstelling tot *Sound bed* grijpt *Sun, Sun, Sun* terug naar een klassieke setting, met performers aan de ene kant en het publiek aan de andere kant. “Maar toch hebben we geprobeerd om die zogenaamde ‘vierde muur’ tussen de twee te slopen en een relatie tot stand te brengen. Dat soort relaties boeit mij, ook al klinkt dat misschien wat naïef. Maar ik denk dat iedereen die iets creëert in wezen een relatie zoekt met zijn publiek, begrepen wil worden.”

sfeerbeeld uit de repetities van *Sun, Sun, Sun*